

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **K. P.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2006, č. j. 22 Ca 57/2006 – 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou České správě sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) dne 9. 12. 2005 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2005, č. j. x, kterým byla zamítnuta její žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníků československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939/1945 (dále jen „zákon 261/2001 Sb.“).

Žalovaná předložila podání žalobkyně Městskému soudu v Praze spolu se svým vyjádřením, v němž potvrdila, že dne 13. 10. 2005 pod č. j. x, zamítla žádost žalobkyně o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., uplatněnou žalobkyní z důvodu účasti v národním boji za osvobození. Učinila tak proto, že nebylo prokázáno, že žalobkyně je osobou, která se v době mezi 15. 3. 1939 a 8. 5. 1945 po dobu celkem nejméně 3 měsíců z rasových nebo náboženských důvodů ukrývala na území Československa v jeho hranicích z 29. 9. 1938. V uvedeném rozhodnutí byla žalobkyně poučena o tom, že proti uvedenému rozhodnutí je možné do 30-ti dnů od jeho doručení podat žalobu k Městskému soudu v Praze. Předmětné rozhodnutí žalobkyně převzala dne 3. 11. 2005. Dne 9. 12. 2005 bylo žalované doručeno podání označené jako „žaloba k Městskému soudu v Praze“, které bylo odevzdáno k poštovní přepravě dne 8. 12. 2005. Žalobkyně

v tomto podání uvedla, že se obrací k soudnímu přezkumu. Toto podání posoudila žalovaná jako žalobu a navrhla soudu, aby tato byla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro její opožděné podání; žalobkyně totiž vzdor poučení na rozhodnutí, že žalobu je možno podat do 30-ti dnů od jeho doručení, učinila tak až po uplynutí stanovené lhůty.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 1. 2006, č. j. 12 Ca 155/2005 – 9, postoupil věc k vyřízení Krajskému soudu v Ostravě, když zaujal názor, že s ohledem na změnu věcné příslušnosti soudů, k níž došlo v souvislosti s přijetím soudního řádu správního, je místně příslušným k projednání této věci Krajský soud v Ostravě, neboť v jeho obvodu je obecný soud oprávněné osoby, tedy žalobkyně.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 16. 2. 2006, č. j. 22 Ca 57/2006 – 14, žalobu odmítl, když se ztotožnil s názorem žalované, že je podána opožděně. Poukázal na ustanovení § 7 odst. 4 zákona č. 261/2001 Sb., podle něhož lze proti rozhodnutí o jednorázové peněžní částce podat opravný prostředek k soudu, a též na přechodné ustanovení soudního řádu správního - § 129 odst. 1 věty první, podle něhož lze v těchto věcech podat žalobu ve lhůtě 30-ti dnů od doručení rozhodnutí, (nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou), žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona, jsou-li splněny podmínky tam stanovené. Z obsahu spisu však zjistil, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 3. 11. 2005, avšak ta žalobu podala až dne 8. 12. 2005, tedy po uplynutí lhůty podle § 129 odst. 1 s. ř. s. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby bylo totiž pondělí dne 5. 12. 2005, neboť konec 30-ti denní lhůty připadl na sobotu 3. 12. 2005. Z tohoto důvodu krajský soud musel žalobu odmítnout, aniž se mohl zabývat její důvodností.

Na toto rozhodnutí reagovala stěžovatelka podáním adresovaným Nejvyššímu správnímu soudu, z něhož bylo patrné pouze to, že podává kasační stížnost prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu a že se jedná o věc poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníka národního boje za osvobození z rasových důvodů, přičemž její žaloba byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě zamítnuta. Bližší identifikaci věci, tedy ani označení napadeného rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě či spisovou značku, pod níž věc byla rozhodnuta nesdělila. Její podání bylo postoupeno Krajskému soudu v Ostravě k postupu podle § 108 s. ř. s., tedy k odstranění vad kasační stížnosti.

Usnesením ze dne 14. 3. 2006, č. j. 22 Ca 57/2006 – 23, Krajský soud v Ostravě vyzval žalobkyni, necht' ve lhůtě 1 měsíce od doručení usnesení odstraní vady kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2006, č. j. 22 Ca 57/2006 – 14, tím způsobem, že označí rozhodnutí soudu, které napadá (číslem jednacím, dnem, kdy bylo rozhodnutí krajským soudem vydáno, označí účastníky řízení a kasační stížnost datuje a podepíše), a dále uvede, z jakých konkrétních důvodů považuje rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro opožděnost za nezákonné. V odůvodnění rozhodnutí bylo stěžovatelce vysvětleno, že se domáhá přezkoumání rozhodnutí krajského soudu, aniž by uvedla, v čem konkrétně jeho pochybení spočívá. Přitom důvody podání kasační stížnosti musí být konkretizovány a náležitě odůvodněny; proto je vyzývána k odstranění tohoto nedostatku s poučením, že nebude-li podání v uvedené lhůtě doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesení odmítne.

Podle obsahu spisu bylo usnesení doručeno stěžovateli poštou dne 24. 4. 2006, jak o tom svědčí číselný záznam na doručence obálky, v níž bylo odesláno (zásilku převzala V. P. – snacha).

Po marném uplynutí lhůty 1 měsíce k doplnění náležitostí kasační stížnosti, předkládá dne 9. 6. 2006 Krajský soud v Ostravě spis Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou, že vady kasační stížnosti byly odstraňovány postupem podle § 106 odst. 3 s. ř. s., avšak odstraněny nebyly, neboť stěžovatelka na výzvu soudu nereagovala.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. zde platí obdobně. Podle § 108 odst. 1 a zmíněného § 37 odst. 5 s. ř. s., má-li kasační stížnost vady, postará se předseda senátu o jejich odstranění. Usnesením vyzve podatele k opravě nebo k odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno, nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne; o tom musí být podatel ve výzvě poučen.

V projednávané věci je nepochybné, že předsedkyně senátu Krajského soudu v Ostravě postupoval a zcela v intencích citovaných zákonných ustanovení, neboť po doručení kasační stížnosti stěžovatelky, která neobsahovala náležitosti kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., (nebylo patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatelka pokládá napadené usnesení za nezákonné), vyzvala stěžovatelku k doplnění jejího podání a poučila ji o způsobu, jak má při tomto doplnění postupovat. Stanovila jí k tomu přiměřenou lhůtu 1 měsíce od doručení výzvy. Poučila ji rovněž o náležitostech nevyhovění výzvě, tj. o odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem.

Ve lhůtě krajským soudem stanovené, která skončila s ohledem na den doručení výzvy stěžovateli, (kdy byl dodržen postup doručování podle ustanovení § 46 o. s. ř.), však stěžovatelka požadované doplnění kasační stížnosti nezaslala, ostatně neučinila tak ani později až do dne vydání tohoto usnesení.

Nejvyšší správní soud proto za této procesní situace v souladu s ustanovení § 37 odst. 5 (použitého pro řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 120 s. ř. s.) kasační stížnost odmítl.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že i pokud by byly splněny podmínky pro projednání kasační stížnosti, nezbylo by mu než kasační stížnost zamítnout, neboť sdílí závěr Krajského soudu v Ostravě, že žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2005, č. j. x, podala stěžovatelka opožděně, tj. po uplynutí lhůty 1 měsíce k jejímu podání, ačkoliv v rozhodnutí žalované byla o nutnosti dodržení této lhůty poučena. Z tohoto důvodu již nepokládal Nejvyšší správní soud za účelné poučovat stěžovatelku o povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť s ohledem na opožděnost žaloby by setrvání na tomto požadavku bylo zcela neúčelné – nemohlo by pro stěžovatelku přinést příznivější výsledek.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu